

Zsigmond Ede (Pesterzsébet, 1908–1944. Ukrajna)

Téren

*Csak ülj a téren gondtalan,
cibálja a szél bajad
és nézd: a nap, e bontalan,
a sír felé balad.
És nézd e fát: a lombtalan
jövőbe nő a lomb,
minden, mi él ma, nyomtalan,
halott jövőbe ront.*

*Csak ülj a téren hallgatag,
s ne gondolj soha már
az asszonyra, ki hűs falak
között tán hazavár,
felejtöd szavát, mely – balk patak –
szelíden csörgedez,
az álom, meglásd, rádakad
és csöndben ölbevesz.*

*Csak ülj a téren. Kár a sok
elprédált percekért,
– békét nyafogni farkasok
fülébe, mondd, mit ért?
S társakra leltél? Már azok
a könnyű kényelem
honában hűvös házasok
túl távol tengeren.*

*S felejtöd az asszonyt! Este lesz,
ha nem jössz, megsírat,
sóbajt aztán és már keres
egy vígabb másikat,
körültekint és fölfedez
valakit, – s mit tegyen?
Csókolja őt és csörgedez
fülébe csöndesen.*

*Csak ülj a téren. Könyvedet
lapozgasd álmosan,
még egyszerre csak fölnevet
eléd a táj: olyan
színes, mint volt, midőn veled
mackók játszottak és
órjásország határa lett
a szomszéd kerítés...*

Kóbor kutya

*Kóbor kutya ballag az utcán,
piszkos színű, léha csavargó,
nem bánja, ha közel a hátán
találja egy utcai rajkó,*

*mert tudja, hogy az csupa játék,
és játszani hogyan akarna!
Ebédet ugyan nem evett még,
de vig, legyez egyre a farka.*

*Nem jár soha úri negyedben,
külváros az ősi hazája,
az büszke nagyon, de emebben
csak nem marad ében a szája.*

*Lompos kutya, vén is, – a párja
búcsút neki pár hete mondott,
azóta csak egymaga rágja
kicsit szomorúbban a csontot.*

*Nem gyászol ezért, hisz a szép nyár
épp most közeleg s a világon
rá mindig ezer csodakép vár
a kertben, a réten, a fákon.*

*Ugrálva, csabolva csatangol,
játszik vígan és ha betelten
elfárad, ugyan mire gondol?
Fűágyra egy isteni telken...*

*Most szép a világa, de sejtí,
hogy véget az élete mint ér:
egy szép napon úgyis elejti
hurokkal az állami sintér.*

A versek a *Száz év zsidó magyar költői* című
kötetben jelentek meg.
(Budapest, 1943)